

Bodil Hindsholm Hansen skriver d. 29. juni 2021:

Har her til aften skrevet følgende til minister Tesfaye og statsminister Frederiksen med kopi til medlemmer af udlændingevalget og hele Socialdemokratiets folketingsgruppe:

Til Udlændinge- og Integrationsminister Matthias Tesfaye og Statsminister Mette Frederiksen med kopi til medlemmer af Udlændingevalget og Socialdemokratiets folketingsgruppe

For en uge siden var vi en lille flok, der mødtes på P-pladsen foran det såkaldte

"Udsendelsescenter" Kærshovedgård til en hyggesnak med beboerne. Der var musik, kaffe, snack og kage - og som altid en god stemning. Ved den lejlighed skrev 16 personer under på den vedhæftede appel, der den 24. juni blev sendt som brev til minister Tesfaye og formodentlig er vel ankommet på nuværende tidspunkt.

Små aftenarrangementer er en af de få adspredelser, beboerne på Kærshovedgaard har, eftersom de sidder fast i en umulig situation.

For dansk politik er gået i stykker.

Selvom det vist efterhånden står klart for enhver, at "Udrejsecentre" kun i ganske få tilfælde kan "motivere" beboerne til at rejse hjem, uanset hvor fast en hånd de får i ryggen, så fortsætter den danske udlændingepolitik med at øge presset på beboerne. Selvfølgelig vil de ikke rejse hjem, når det diktatur eller den forfølgelse, de flygtede fra, stadig er en grim virkelighed i det land, der engang var deres hjemland. Hvem vil med åbne øjne stige på et fly for at ende med hovedet i galgen eller som et mishandlet lig i en vejgrøft, eller tvangsført en uniform, som er den modbydeligste, man kan forestille sig, eller tvangsgift med en soldat i samme hær, som slog ens far eller bror ihjel? Men dansk politik er gået i stykker, og derfor kan partierne - eller kun et fåtal af dem - argumentere ræsonnabelt. Det bliver til hysteriske kampråb som "man må ikke kunne vente sig til en opholdstilladelse", "så utåleligt som muligt" eller "en fast hånd i ryggen".

En stor del af beboerne på Kærshovedgård har familie i Danmark, der har fast opholdstilladelse eller er danske statsborgere, men de kan af irrationelle årsager ikke søge om familiesammenføring, selvom det ville være en lempelig måde at løse en klemmt situation. Selvom flere er kronisk syge, kan de heller ikke få humanitært ophold, selvom man skulle synes, at lige netop den paragraf måtte passe på dem. Lovgivningen er simpelthen indrettet sådan, at der ingen muligheder er for dem, for nej, hovedparten rejser altså ikke hjem for at blive et hoved kortere. Nogle "forsvinder" og dukker så op i Frankrig, Storbritannien eller Canada, hvor de ejendommeligt nok anses for forfulgte i en grad, så de får asyl. Men i Danmark skal de under stigende pres, så det kan sammenlignes med psykisk tortur.

For nogle lykkes det at få sagen genoptaget, og enkelte får minsandten tilkendt opholdstilladelse. Så skulle man jo tro, de ville få erstatning for uberettiget tilbageholdelse i flere år, men nej, sådan virker systemet ikke for asylansøgere. Har de ikke overholdt deres meldepligt, kan de - efter de har fået opholdstilladelse - blive dømt til udvisning, så de skal tilbage til Kærshovedgård. Retstilstanden er på niveau med den i Kafkas romaner.

Hvis dansk politik ikke var gået i stykker, ville man kunne diskutere forholdene uden skyklapper på. F.eks. hvorfor beboerne ikke må få lommepenge. Selv beskedne lommepenge kunne løse problemer med kriminalitet i centret og i omegnen. Man kunne f.eks. tilbyde lommepenge, når beboerne havde ryddet op på området (det ville også hæve trivslen) eller gjort rent i fællesarealer. Man kunne (gen)installere de køkkener og værelshåndvaske, der blev pillet ned, da fængslet blev omdannet til "udrejsecenter", så beboerne ville kunne lave måltider selv og få en lidt mere normal tilværelse.

Hvis dansk politik ikke var gået i stykker, kunne man også diskutere, om ikke det ville være fornuftigt, at der var en maximumslængde på et tvangsophold, så det ikke som nu skulle fungere som en tidsbestemt straf. Om f.eks. 2 år på Kærshovedgård uden kriminalitet ville give en beboer en chance for at bo lovligt i Danmark, have en indtægt, betale skat, have sygesikring osv.

Hvis dansk politik ikke var gået i stykker, kunne man sågar drøfte, om ikke udsendelsescentrene er alt for dyre i forhold til, at beboerne næsten alle har familie og venner i Danmark, de kan bo hos. Og kan de få lov at tjene deres egne penge og betale skat, kan de blive nyttige samfundsborgere i stedet for at være en ret anseelig udgift for samfundet. De få egentlig kriminelle personer, der er til fare for andre borgere, kan der givet findes en løsning for, der passer til deres situation.

Hvis dansk politik ikke var gået i stykker, ville Danmark ikke fremstå som et horribelt, fremmedfjendsk regime, som sender chokbølger i udenlandsk presse.

Vi vil gerne appellere til, at lovgiverne finder fornuft og medmenneskelighed frem igen. Mange kan se det uholdbare i de afviste asylansøgers situation, men en del tør ikke indrømme det af hensyn til, at de skal synge enstemmigt med på partimelodien om de farlige flygtninge. Men tag nu det afgørende skridt: Nedlæg de såkaldte "udrejsecentre", spar en masse penge ved at give de afviste mulighed for at blive lovlige og lovlydige borgere i Danmark og giv atter Danmark et menneskeligt ansigt.

Med venlige hilsner

Bodil Hindsholm Hansen

PS.

Til alle, der er i tvivl om forholdene på Kærshovedgård, Avnstrup, Sjælsmark og Ellebæk fængsel, vil jeg anbefale

Michala Clante Bendixens undersøgelse "En fast hånd i ryggen - om afviste asylansøgere og hjemrejse",

udgivet af Refugees Welcome.

Vedhæftet appellen, der blev underskrevet af 16 personer ved sammenkomsten på Kærshovedgaard